

ἐμάντευα δλοτρόγυρα
τὸ σιωπηλὸ κοπάδι,
ἄν σειόντανε ἕνα πρόβατο,

Διονύσιος Σολωμὸς

54

Τρεῖς φοραῖς πολεμάει & μὲ τὴν τρίτη
τὰ ἐγκάρδια προνούματα ἀκλουθάει

Τὸ φῶς τοῦ Λαμπροτάτου Ἀποσπερίτη
ἵστα Ἐπιτύμβια κλαδιά λαμποκοπάει
στὸ ἕνα λαμποκοπάει & ἕτ᾿ ἄλλο μνήμα
& γλυκὰ σέρνει κάτω ὁ ρεῖαξ τὸ κύμα

Στέκουν τὰ προβατάκια ὅπου τὸ μάτι
γιὰ Δαιδάλεα τὰ πέρνη ἀπὸ μακρῦα
& ἀγκαλὰ & κανένα Ἐ᾿ περιπάτει
ἔλεγες ὅτι σφάλει ἡ φαντασία
ἕως ὅπου ἴστην κοιλάδα ἄνθια γεμάτη
τρέχουνε δῦω μὲ δῦω & τρία μὲ τρία
& ὄλα τῆς κοιλάδας τὰ περάσματα
λαλοῦν κουδούνια ἀντιλαλοῦν βελάσματα

56

& θυγευι δροσοβολι πνοι του βραδιού.

57

(Ἄδειανὸ τὸ γυναικῆτη τὴν
κυριακὴ λάμπουν ἐκεῖθεν
τόσα εὐμορφα μάτια γυναι-
κῶν; κλπ: ἀδειανὰ τὰ
ρασίδα

58

ποῦ δρόμον δὲν ἔχει

Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπουν στὴν Πανομοιότητα τοῦ Λ. Πολίτη.

ἄν γλίστρα' ἀπὸ τὸ μέτωπο,
ποῦ ἔλαμπε σὰν τὸ κρούσταλλο,
μύρου ἢ ἀγέρα χἀδι. (Ἄλαφροῖσκιωτος)

λαμπρὰ νὰ μὴν τρέχει
λευκότατο φῶς

συρίζει δροσάτη
πνοὴ τοῦ βραδιού

Καὶ τ' ἄνθια ἀπτὸ σῶμα
τς' Αὐγῆς ἐσκορποῦσε
τὴν κόμην κινοῦσε
τς' Αὐγῆς & τ' Α' νθοῦ

59

Καὶ τ' ἄνθη ἀπ' τὰ δένδρα
ξεπέφτουν ἰδέστα
παράπολυ ἢ ζέστα
τοῦ ἡλιοῦ τὰ θαρεῖ

Ξεπέφτουν ἀνάμεσα
ἵστα χόρτα τοῦ τόπου
ὡς πέφτει τοῦ ἀνθρώπου
τοῦ μάδρου ἢ ζωῆ

Ἵστο μάτη μακρόθεν
ὁ τοίχος ἀσπρίζει
& γύρω του ἀνθίζει
ἢ δάφνη ἢ μερτιά

61

θγάλτο μάτιαμου ἢ μάννα φωνάζει

